

RETTENS DOM (Anden Afdeling)
3. marts 2004

Sag T-48/01

**François Vainker og Brenda Vainker
mod
Europa-Parlamentet**

»Tjenestemænd – erhvervssygdom – vedtægtens artikel 73 – krav om erstatning – uregelmæssigheder i forbindelse med proceduren med henblik på anerkendelse af sygdommen som erhvervssygdom – tab – skade lidt af en tidligere tjenestemands hustru«

Fuldstændig gengivelse på engelsk.....II - 197

Angående: Tre påstande om erstatning nedlagt i henhold til artikel 236 EF og artikel 288, stk. 2, EF for det tab, sagsøgeren François Vainker hævder at have lidt som følge af, at han er ramt af en erhvervssygdom, og sagsøgerne som følge af den sagsøgte institutions utilfredsstillende sagsbehandling med hensyn til kravet om den i artikel 73 i vedtægten for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber fastsatte erstatning.

Udfald: Parlamentet betaler sagsøgeren François Vainker 60 000 EUR. Parlamentet betaler sagsøgeren François Vainker 8 244,94 GBP til dækning af de udgifter til rådgivning, han har afholdt under proceduren med henblik på anerkendelsen af hans sygdom som erhvervssygdom. Parlamentet betaler François Vainker morarenter af 617 617,94 EUR fra den 29. november 1999 til den 9. januar 2002. Rentesatsen beregnes på grundlag af Den Europæiske Centralbanks rentesats for de primære markedsoperationer, der var gældende i den pågældende periode, forhøjet med to procentpoint. I øvrigt frifindes Parlamentet. Parlamentet bærer sine egne omkostninger og betaler to tredjedele af sagsøgernes omkostninger.

Sammendrag

1. Tjenestemænd – institutionernes ansvar uden for kontraktforhold – betingelser – ulovlighed – tab – årsagsforbindelse

*2. Tjenestemænd – tjenestegrenenes organisation – personalets placering – administrationens skønsbeføjelse – grænser – tjenestens interesse – overholdelse af stillingernes ækvivalens – domstolsprøvelse – grænser
(Tjenestemandsvedtægten, art. 7)*

3. *Tjenestemænd – administrationens omsorgspligt – rækkevidde – grænser*

4. *Tjenestemænd – social sikring – sikring mod ulykker og erhvervssygdomme – fastsættelse af sygdommens erhvervsmæssige oprindelse – fremgangsmåde – samtlige nyttige dokumenter til rådighed for den eller de af institutionerne udpegede læger – ingen fuldstændig undersøgelse som fastsat i artikel 17, stk. 2, i ordningen om dækning af risikoen for ulykker og erhvervssygdomme – uregelmæssighed*

(Tjenestemandsvedtægten, art. 73; ordningen om dækning af risikoen for ulykker og erhvervssygdomme, art. 17, stk. 2, og art. 19)

5. *Tjenestemænd – social sikring – sikring mod ulykker og erhvervssygdomme – fastsættelse af sygdommens erhvervsmæssige oprindelse – fremgangsmåde – tjenestemandens adgang til dokumenter i sin lægejournal – indirekte adgang*

(Tjenestemandsvedtægten, art. 73; ordningen om dækning af risikoen for ulykker og erhvervssygdomme, art. 17)

6. *Tjenestemænd – institutionernes ansvar uden for kontraktforhold – tjenestefejl – ukorrekt fortolkning af en bestemmelse i vedtægten principielt ikke i sig selv en tjenestefejl – forsømmelig adfærd i forhold til en tjenestemand i strid med omsorgspligten – tjenestefejl*

7. *Retspleje – stævning – formkrav – kort fremstilling af søgsmålsgrundene – tilsvarende krav for argumenter, der fremføres til støtte for et anbringende – argumenter, der ikke er anført i stævningen – henvisning til samtlige bilag – afvisning*

(EF-statutten for Domstolen, art. 19, stk. 1; Rettens procesreglement, art. 44, stk. 1)

8. Tjenestemænd – institutionernes ansvar uden for kontraktforhold – tab – erstatning – forsinket vedtagelse af afgørelse om anerkendelse af oprindelsen af tjenstemandens erhvervssygdom og om fastsættelse af invaliditetssatsen – ret til morarenter af det i vedtægtens artikel 73 fastsatte engangsbeløb – perioden for betaling af renter
(EF-traktaten, art. 179 (nu art. 236 EF); tjenestemandsvedtægten, art. 73)

9. Tjenestemænd – institutionernes ansvar uden for kontraktforhold – tab lidt af ægtefælle som følge af tjenstemandens erhvervssygdom – ikke ansvar

1. Flere betingelser skal være opfyldt, for at Fællesskabet kan ifalde ansvar. For det første skal de handlinger, institutionerne kritiseres for at have begået, være ulovlige, for det andet skal der være lidt et tab, og for det tredje skal der være årsagsforbindelse mellem handlingerne og det påberåbte tab.

(jf. præmis 52)

Henvisning til: Domstolen, 1. juli 1994, sag C-136/92 P, Kommissionen mod Brazzelli Lualdi m.fl., Sml. I, s. 1981, præmis 42; Retten, 14. maj 1998, sag T-165/95, Lucaccioni mod Kommissionen, Sml. Pers. I-A, s. 203, og II, s. 627, præmis 56.

2. Institutionerne har et vidt skøn ved organisationen af deres tjenestegrene, alt efter de opgaver, som er overdraget dem, og – under hensyn til disse opgaver – ved placeringen af det personale, som de har til rådighed, dog på den betingelse, at denne placering sker i tjenestens interesse og med respekt af stillingernes ækvivalens.

De problemer, som en tjenestemands fratræden kan give hans tidligere tjenestegren, og det udbytte, som hans nye tjenestegren kan opnå ved omplaceringen, er desuden forhold, der henhører under det vide skøn, som institutionerne råder over ved tilrettelæggelsen af deres tjenestegrenes arbejde. På baggrund heraf skal den retslige efterprøvelse alene angå spørgsmålet om, hvorvidt ansættelsesmyndigheden ikke har overskredet rimelige grænser og ikke har benyttet sine skønsbeføjelser klart fejlagtigt

(jf. præmis 86 og 87)

Henvisning til: Retten, 28. maj 1998, forenede sager T-78/96 og T-170/96, W mod Kommissionen. Sml. Pers. I-A, s. 239, og II, s. 745, præmis 87 og 92 og den deri nævnte retspraksis.

3. Administrationens omsorgspligt i forhold til dens ansatte er udtryk for den balance mellem gensidige rettigheder og forpligtelser, som vedtægten har skabt i forholdet mellem EF-administrationen og de EF-ansatte. Denne pligt indebærer navnlig, at administrationen, når den træffer afgørelse om forhold vedrørende en tjenestemand, skal tage samtlige omstændigheder i betragtning, der kan være bestemmende for dens afgørelse, og at den herved skal tage hensyn til ikke blot tjenestens, men tillige til den pågældende tjenestemands interesse.

(jf. præmis 125)

Henvisning til: Domstolen, 23. oktober 1986, sag 321/85, Schwiering mod Revisionsretten, Sml. s. 3199, præmis 18; Retten, 20. juni 1990, sag T-133/89, Burban mod Parlamentet, Sml. II, s. 245, præmis 27; Retten, 16. marts 1993, forenede sager T-33/89 og T-74/89, Blackman mod Parlamentet, Sml. II, s. 249, præmis 96.

4. Det er en betingelse for, at et lægeudvalgs udtalelse kan anses for gyldig, at udvalget har haft mulighed for at gøre sig bekendt med samtlige de dokumenter, som kan have betydning for dets vurderinger. Dette gælder ligeledes for erklæringerne i artikel 19 i ordning om dækning af risikoen for ulykker og erhvervssygdomme, som udfærdiges af den eller de af institutionerne udpegede læger.

Foreligger der således ikke en fuldstændig undersøgelse som fastsat i ordningens artikel 17, stk. 2, med henblik på at tilvejebringe alle oplysninger om lidelsens art, hvorvidt den er af erhvervsmæssig oprindelse og omstændighederne ved dens opståen, kan den af institutionen udpegede læge ikke udfærdige gyldige erklæringer.

Heraf følger, at institutionens adfærd er uregelmæssig, idet den ikke har udfærdiget en undersøgelsesrapport i overensstemmelse med kravene i nævnte bestemmelse på grundlag af en objektiv og fuldstændig undersøgelse af omstændighederne.

(jf. præmis 126 og 132-134)

Henvisning til: Retten, 15. juli 1997, sag T-187/95, R mod Kommissionen, Sml. Pers. I-A, s. 253, og II, s. 729, præmis 49; Retten, 15. december 1999, sag T-27/98, Nardone mod Kommissionen, Sml. Pers. I-A, s. 267, og II, s. 1293, præmis 68.

5. I forbindelse med en procedure om anerkendelse af en sygdoms erhvervsmæssige oprindelse er tjenestemandens rettigheder i betragtning af de omhandlede dokumenters særlige karakter sikret ved, at den pågældende tjenestemand kan få kendskab til de af ansættelsesmyndigheden udarbejdede sagsakter via en af ham valgt læge og ved, at han kan udpege en læge til at forsvare sine interesser i Lægeudvalget. Ordningen forener således

tjenestemandens rettigheder med hensynet til den lægelige tavshedspligt, idet den giver indirekte adgang til dokumenter af lægeligt indhold, nemlig via den læge, som tjenestemanden selv har udpeget.

(jf. præmis 137)

Henvisning til: Domstolen, 7. oktober 1987, sag 140/86, Strack mod Kommissionen, Sml. s. 3939, præmis 12; Domstolen, 1. oktober 1991, sag C-283/90 P, Vidrányi mod Kommissionen, Sml. I, s. 4339, præmis 23; Retten, 12. juli 1990, sag T-154/89, Vidrányi mod Kommissionen, Sml. II, s. 445, præmis 34.

6. Med visse undtagelser udgør administrationens ukorrekte fortolkning af en bestemmelse i vedtægten ikke nødvendigvis en tjenestefejl.

Der foreligger imidlertid en tjenestefejl, såfremt der i forhold til en tjenestemand, der gør indsigelser mod forløbet af en fremgangsmåde til konstatering af en sygdoms erhvervsmæssige oprindelse, udvises en forsømmelig adfærd, der består i, at der i strid med omsorgspligten meddeles urigtige eller selvmodsigende oplysninger.

(jf. præmis 142 et 149)

Henvisning til: Domstolen, 13. juli 1972, sag 79/71, Heinemann mod Kommissionen, org.ref.: Rec. s. 579, præmis 11; Retten, 9. juni 1994, sag T-94/92, X mod Kommissionen, Sml. Pers. I-A, s. 149, og II, s. 481, præmis 52.

7. I henhold til artikel 19, stk. 1, i statuten for Domstolen og artikel 44, stk. 1, i Rettens procesreglement skal stævningen indeholde en kort fremstilling af søgsmålsgrundene. Da der er tale om en ufravigelig procesforudsætning, påser Retten af egen drift, at den er opfyldt. Denne korte fremstilling af

søgsmålsgrundene skal være så klar og præcis, at sagsøgte får mulighed for at tilrettelægge sit forsvar og Retten for at gennemføre den retslige efterprøvelse, i givet fald uden at måtte indhente yderligere oplysninger. Tilsvarende krav gælder, når et argument fremføres til støtte for et anbringende. Det tilkommer i øvrigt ikke Retten ved hjælp af bilagene at forsøge at klarlægge, hvilke anbringender og argumenter der kan antages at udgøre grundlaget for søgsmålet, idet bilagene alene skal fungere som bevismateriale og et middel til sagens oplysning.

(jf. præmis 151)

Henvisning til: Retten, 21. marts 2002, sag T-231/99, Joynton mod Kommissionen, Sml. II, s. 2085, præmis 154 og den deri nævnte retspraksis.

8. Når afgørelsen, hvori en tjenstemands sygdom anerkendes som værende af erhvervsmæssig oprindelse, og hvori invaliditetssatsen fastsættes, træffes for sent på grund af uregelmæssigheder eller forsømmelser, som skyldes den pågældende institution, kan den pågældende tjenestemand som erstatning i henhold til den fælles ordning om ansvar uden for kontraktforhold i henhold til traktatens artikel 179 (nu artikel 236 EF) kræve betaling af morarenter af det engangsbeløb, han er berettiget til i henhold til vedtægtens artikel 73 i tidsrummet mellem det tidspunkt, hvor institutionen normalt burde have været i stand til at træffe en afgørelse om anerkendelse af hans erhvervssygdom, såfremt institutionen havde handlet med den nødvendige omhu, og indtil tidspunktet for betalingen af engangsbeløbet.

(jf. præmis 188)

Henvisning til: Retten, 15. december 1999, sag T-300/97, Latino mod Kommissionen, Sml. Pers. I-A, s. 259, og II, s. 1263, præmis 99.

9. Et erstatningssøgsmål anlagt af ægtefællen til en tjenestemand, der lider af en erhvervssygdom, skal afvises, da tabet skyldes den af tjenestemanden lidte skade og derfor ikke er omfattet af de tab, som institutionen kan holdes ansvarlig for i sin egenskab af arbejdsgiver.

(jf. præmis 210 og 212)

Henvisning til: Domstolen, 8. oktober 1986, forenede sager 169/83 og 136/84, Leussink og Brummelhuis mod Kommissionen, Sml. s. 2801, præmis 22.